

Arrest

nr. 315 317 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2022 dient verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse vader. Verweerder neemt op 22 augustus 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen met het arrest van 20 januari 2023 met nummer 283 684.

1.2. Op 14 juni 2023 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn feitelijke partner met Nederlandse nationaliteit. Op 15 december 2023 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 19 februari 2024 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde feitelijke partner met Nederlandse nationaliteit.

Op 22 mei 2024 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.02.2024 werd ingediend door:

*Naam: L.
Voorna(a)m(en): J. J.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)1994
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kwam op 31.01.2022 via Amsterdam de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo, geldig tot 14.04.2022. Op 07.03.2022 vroeg betrokkene te (...) gezinshereniging aan met zijn in België wonende Nederlandse vader in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 22.08.2022 geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaringverklaring van deze weigering werd op 20.01.2023 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Betrokkene vroeg vervolgens op 14.07.2023 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde Mevr. A.J., R., van Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 15.12.2023 geweigerd. Deze beslissing werd op 14.02.2024 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing en diende al op 19.02.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde aangehaalde feitelijke partner.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *foto's met data van 2022 en 2023: Deze foto's zijn momentopnames die geen blijk kunnen geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon. Dergelijke foto's kunnen eventueel andere bewijselementen ondersteunen of verder aanvullen, maar kunnen gemakkelijk in scène worden gezet, waardoor zij niet bij machte zijn om het gebrek aan andere meer objectieve bewijselementen te remediëren.*
- *Overzicht van berichten die verstuurd werden tussen twee personen genaamd (...) en (...). Uit de voorgelegde stukken kan niet met zekerheid worden afgeleid dat het effectief zou gaan om gesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon. Hoedanook getuigen louter deze berichten niet van een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie tussen betrokkenen.*
- *Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon in de periode januari – april 2024. Opvallend is dat al deze stukken voor de referentiepersoon een woonadres in (...) en een werkadres in (...) vermelden. Aangezien deze plaatsten op meer dan 100 km van (...) verwijderd zijn, is het geenszins*

duidelijk of betrokkenen zich wel daadwerkelijk gemeenschappelijk ophouden op het opgegeven adres in België. Deze vaststelling vormt dan ook een indicatie dat betrokkene de “België Route” gebruiken en aldus de procedure van feitelijk partnerschap in België misbruiken louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 14.07.2023 zou zijn gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Het louter ingeschreven staan op hetzelfde adres is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980:

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn aangehaalde partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen.

Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde Nederlandse partner op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 14.07.2023, werd geweigerd op 15.12.2023. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel in de akte van kennisgeving op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet tegen deze weigeringsbeslissing in beroep te gaan zodat hij in de wettigheid van deze weigeringsbeslissing berustte, om nadien op 19.02.2024 toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een

verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, schending van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsverplichting;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk I):

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kwam op 31.01.2022 via Amsterdam de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo, geldig tot 14.04.2022. Op 7.03.2022 vroeg betrokkene te Geel, gezinshereniging aan met zijn in België wonende Nederlandse vader in toepassing van artikel 40bis, 42, 3 0 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 22.08.2022 geweigerd. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 20.01.2023 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene vroeg vervolgens op 14.07.2023 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner zijnde Mevr. AJ R., van Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 1 0 van de wet van 15.12. 1980(). Deze aanvraag werd op 15. 12.2023 geweigerd Deze beslissing werd op 14.02.2024 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing en diende al op 19.02.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde aangehaalde feitelijke partner.

Artikel 47/3 van de wet van 15. 12. 1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1° moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Foto 's met data van 2022 en 2023: Deze foto 's zijn momentopnames die geen blijk kunnen geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto 's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto 's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon. Dergelijke foto's kunnen eventueel andere bewijselementen ondersteunen of verder aanvullen, maar kunnen gemakkelijk in scène worden gezet, waardoor zij niet bij machte zijn om het gebrek aan andere meer objectieve bewijselementen te remediëren.

- Overzicht van berichten die verstuurd werden tussen twee personen genaamd Bae en Duschi. Uit de voorgelegde stukken kan niet met zekerheid worden afgeleid dat het effectief zou gaan om gesprekken

tussen betrokkene en de referentiepersoon. Hoe dan ook getuigen louter deze berichten niet van een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie tussen betrokkenen.

- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon in de periode januari — april 2024. Opvallend is dat al deze stukken voor de referentiepersoon een woonadres in Rotterdam en een werkadres in Vlaardingen vermelden. Aangezien deze plaatsen op meer dan 100 km van Geel verwijderd zijn, is het geenszins duidelijk of betrokkenen zich wel daadwerkelijk gemeenschappelijk ophouden op het opgegeven adres in België. Deze vaststelling vormt dan ook geen indicatie dat betrokkene de 'België route' gebruiken en aldus de procedure van feitelijk partnerschap in België misbruiken louter om, via aan andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Op basis van de voorgelegde stukken, is de voorgehouden effectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 14.07.2023 zou zijn gedomicilieerd op het adres van referentiepersoon. Het louter ingeschreven staan op hetzelfde adres is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten."

...

Dat artikel 47/1, 1° stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd:

"de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° ; "

Dat artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet stelt:

"§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of Zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

Dat artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet stelt dat een duurzame en stabiele partnerrelatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België Q/ een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhiielden en dat zij elkaar in de tweejaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Dat evenwel uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon reeds meer dan twee jaar een relatie onderhouden, voorafgaand aan de aanvraag;

Ter staving hiervan werden navolgende stukken voorgelegd:

- Whatsapp verkeer tussen verzoeker en de referentiepersoon sedert 202 ;
- Geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar verzoeker vanaf 2021
- Foto's waarop verzoeker en de referentiepersoon in innige poses staan afgebeeld, op verschillende data;
- Paspoort referentiepersoon, waaruit afreis naar Suriname blijkt in 2017 en 2022;

Dat verzoeker sedert 14.07.2023 overigens ook officieel staat ingeschreven op hetzelfde adres als de referentiepersoon;

Dat de voorgelegde stukken, evenals de inschrijving op het zelfde adres vanzelfsprekend aan toont dat verzoeker en zijn partner een relatie onderhouden en meer nog, dat deze relatie ook duurzaam is;

Dat de neergelegde stukken dan ook aantonen dat verzoeker en zijn partner reeds langdurig een relatie onderhouden en zij tevens een duurzame levensgemeenschap met elkaar wensen aan te gaan;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat het verder zelfs voorkomt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de neergelegde stukken niet heeft beoordeeld;

Dat verzoeker verder niet van iedere dag van zijn verblijf en relatie een document of bewijsstuk kan voorleggen, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoeker kan verwacht worden;

Dat verzoeker zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomend zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs artikel 47/3 Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs met ieder passend middel volstaat;

Dat uit artikel 47/3 SI Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid rekening dient te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners, hetgeen zij in casu, zonder twijfel na laten!

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men elkaar heeft ontmoet en er een relatie bestaat, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Dat verzoeker dan ook wel degelijk stukken voorlegt waaruit blijkt dat hij reeds meer dan twee jaar een affectieve relatie onderhoudt met diens partner en ook reeds meer dan één jaar op hetzelfde adres woonachtig is;

Dat verzoeker dan ook overduidelijk aantoont dat hij en zijn partner een affectieve en duurzame relatie onderhouden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk de artikelen 7, 1, 2°, 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt omstandig gemotiveerd omtrent de voorgelegde foto's, berichten en documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon en

wordt geconcludeerd dat op basis van de voorgelegde stukken de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen verzoeker en zijn feitelijke partner onvoldoende bewezen is en dat indien verzoeker, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, van hem redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

De verzoeker merkt terecht op dat omtrent bepaalde stukken, namelijk de geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar verzoeker en het paspoort van referentiepersoon, waaruit een afreis naar Suriname blijkt in 2017 en 2022, niet werden besproken. Wat betreft de geldoverschrijvingen strekken deze ertoe aan te tonen dat de verzoeker ten laste is van de referentiepersoon. Een aanvraag op grond van artikel 47/1 §1, 1°, van de vreemdelingenwet vereist enkel dat een duurzame relatie met de partner wordt bewezen. De voorwaarde van ten laste zijn wordt in dit geval niet gesteld. De Raad ziet niet in, en verzoeker zet ook niet uiteen, op welke wijze de geldoverschrijvingen alsnog van aard zijn de duurzame partnerrelatie aan te tonen. Het feit dat de geldoverschrijvingen niet expliciet worden besproken in de bestreden beslissing heeft de strekking van de bestreden beslissing dan ook niet beïnvloed. Wat betreft de inreisstempels in het paspoort van de referentiepersoon toont dit stuk enkel aan dat de referentiepersoon op de opgegeven data naar Suriname is gegaan. De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze het loutere feit dat de referentiepersoon in 2017 en 2022 naar Suriname is gereisd van aard is de duurzame partnerrelatie aan te tonen. Uit verzoekers betoog blijkt niet dat deze reis plaatsvond in het kader van de relatie die hij tracht aan te tonen. Het feit dat dit stuk niet werd besproken, heeft het determinerend motief dan ook niet beïnvloed.

Aldus blijkt dat de verwerende partij de stukken die betrekking hebben op de duurzame partnerrelatie heeft besproken. Het motief dat verzoeker de duurzame partnerrelatie onvoldoende bewijst is pertinent en afdoende.

Ook de bevelscomponent bevat juridische en feitelijke motieven. De Raad stelt dus vast dat de bestreden bijlage 20 *in casu* duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering, dit zowel voor de weigering van verblijf, als het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 26 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

Artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

Artikel 47/3, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Te dezen werpt verzoeker artikel 40bis van de vreemdelingenwet op en stelt dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat hij en de referentiepersoon reeds meer dan twee jaar voorafgaand aan de aanvraag een relatie onderhouden. Hij wijst erop dat hij stukken heeft voorgelegd en stelt dat hij sedert 14 juli 2023 officieel staat ingeschreven op hetzelfde adres als de referentiepersoon, dat de voorgelegde stukken, evenals de inschrijving op hetzelfde adres vanzelfsprekend aantonen dat hij en zijn partner een relatie onderhouden en

dat deze relatie ook duurzaam is, dat de neergelegde stukken aantonen dat hij en zijn partner reeds langdurig een relatie onderhouden en zij tevens een duurzame levensgemeenschap met elkaar wensen aan te gaan.

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet zonder meer dienstig kan verwijzen naar de criteria uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, aangezien hij zijn aanvraag niet in toepassing van deze bepaling heeft ingediend maar wel in toepassing van de artikelen 42 en 47 van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet is enkel van toepassing op partners die een geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zich dus al formeel hebben geëngageerd ten opzichte van elkaar. Dat is hier niet het geval. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verweerder de relatie van meer dan twee jaar en de samenwoning met de referentiepersoon sinds 14 juli 2023 niet zonder meer aanneemt als zijnde het bewijs van een duurzame en stabiele relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verzoeker betoogt dat hij sinds 14 juli 2023 officieel staat ingeschreven op hetzelfde adres als de referentiepersoon en dat de voorgelegde stukken evenals de inschrijving op hetzelfde adres vanzelfsprekend aantonen dat hij en zijn partner een duurzame relatie onderhouden. Verweerder motiveert hieromtrent als volgt:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *foto's met data van 2022 en 2023: Deze foto's zijn momentopnames die geen blijk kunnen geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon. Dergelijke foto's kunnen eventueel andere bewijselementen ondersteunen of verder aanvullen, maar kunnen gemakkelijk in scène worden gezet, waardoor zij niet bij machte zijn om het gebrek aan andere meer objectieve bewijselementen te remediëren.*
- *Overzicht van berichten die verstuurd werden tussen twee personen genaamd (...) en (...). Uit de voorgelegde stukken kan niet met zekerheid worden afgeleid dat het effectief zou gaan om gesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon. Hoedanook getuigen louter deze berichten niet van een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie tussen betrokkenen.*
- *Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon in de periode januari – april 2024. Opvallend is dat al deze stukken voor de referentiepersoon een woonadres in (...) en een werkadres in (...) vermelden. Aangezien deze plaatsten op meer dan 100 km van (...) verwijderd zijn, is het geenszins duidelijk of betrokkenen zich wel daadwerkelijk gemeenschappelijk ophouden op het opgegeven adres in België. Deze vaststelling vormt dan ook een indicatie dat betrokkene de “België Route” gebruiken en aldus de procedure van feitelijk partnerschap in België misbruiken louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.*

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 14.07.2023 zou zijn gedomiciileerd op het adres van de referentiepersoon. Het louter ingeschreven staan op hetzelfde adres is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.”

Door zich te beperken tot de stellingname dat de voorgelegde stukken evenals de inschrijving op hetzelfde adres aantonen dat hij en zijn partner een duurzame relatie onderhouden, laat verzoeker na met concrete argumenten in te gaan op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat op basis van de voorgelegde stukken de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen is en dat het louter ingeschreven staan op hetzelfde adres op zich geen afdoende bewijs is van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Verzoeker voert aan dat de verweerder bij het nemen van zijn beslissing alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals volgens hem *in casu* het geval is. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verweerder de voorgelegde elementen in zijn geheel heeft beoordeeld. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker stelt zichzelf de vraag welke bewijsstukken hij diende voor te leggen nu de thans voorgelegde bewijsstukken niet werden aanvaard. Overeenkomstig artikel 47/3, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet mag het duurzaam karakter van de relatie met elk passend middel worden bewezen. Hiermee maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste

feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen “op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.”

Uit de lezing van het eerste middel blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Dit volstaat op zich nog niet om te besluiten dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 E V RM;

Dat afwijzing onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.RM. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EV RM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H. R.M. 21.06. 1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Dat terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zou betekenen dat hij zou worden gescheiden van zijn partner, hetgeen uiteraard een ernstige schending van artikel 8 E V RM zou inhouden;”

2.2.2. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“Derde middel

Dat het Derde Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat één en ander uiteraard een ernstige schending inhoudt, zowel op artikel 8 EV RM, als op art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat;

Dat het EVRM, en in casu meerbepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen;

Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21 .06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ, Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Dat het voor verzoeker dan ook niet mogelijk is om in zijn land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven kan leiden;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden;”.

2.2.3. Wegens hun samenhang worden het tweede en derde middel samen besproken.

2.2.4. Het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de eveneens door verzoeker aangevoerde schending van zijn gezinsleven met zijn partner in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en de artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

2.2.5. De Raad merkt op met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dat verzoeker niet eerder werd toegelaten tot verblijf, zodat de verzoeker zich bevindt in een situatie van eerste binnenkomst. In dat geval geschiedt er geen toets aan artikel 8.2 van het EVRM, maar moet veeleer nagegaan worden of er sprake is van een positieve verplichting. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verweerder niet onzorgvuldig en/of kennelijk onredelijk tot het oordeel is gekomen dat de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon onvoldoende bewezen is. Er blijkt dan ook niet dat er tussen verzoeker en de referentiepersoon sprake is van dermate afhankelijkheidsbanden die de normale affectiebanden tussen familieleden zouden overstijgen. Verzoeker voert in zijn middel geen bijkomende elementen aan. Verzoeker geeft dan ook geen blijk van elementen die zouden wijzen op een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid.

Verzoeker toont geen schending van zijn gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.2.6. Waar verzoeker ten slotte de schending aanvoert van de artikelen 7.1, 9 en 16.1 van het EVRM, beperkt hij zich tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel *in concreto* toe te lichten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. *In casu* is geen sprake van minderjarige kinderen waardoor verzoeker zich niet dienstig op de bepalingen van dit verdrag kan beroepen.

2.2.7. Het tweede en derde middel zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier

De voorzitter

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT